

JACKi ZPRAVODAJ

10/2026

KULTURA ~ SPORT

www.jackijablunkov.cz

LINDA TEKELIOVÁ
ULTRABĚŽKYNĚ

více na str. 6

Mariánský měsíc

Až budete číst tyto řádky, začne měsíc říjen, který je pro nás katolíky mariánským měsícem.

„To nejkrásnější, co jsem vymyslel, praví Ježíš,
je má Matka.

Chyběla mi maminka, a tak jsem si ji stvořil.
Stvořil jsem si matku dřív, než ona utvořila mne.
Bylo to tak jistější.

Nyní jsem opravdu člověk, jako všichni lidé.
Nemám vám co závidět, neboť i já mám maminku.
Skutečnou.
To mi chybělo.
Má matka se jmenuje Maria.

Prsty, které se dotýkaly Syna Božího, nemohly
znehynět.

Oči, které hleděly na Syna Božího, nemohly
oslepnout.

Rty, které mne líbaly, nemohly se rozpadnout.
A mimo to, udělal jsem to i pro vás, lidi, své bratry.
Abyste měli také maminku v nebesích. Skutečnou.
S tělem i duší. Mou maminku.
Ona je se mnou od okamžiku své smrti.
Využívejte toho tedy, lidští bratři!

Její duše je čistá a plná milosti.
V jejím těle sídlí takový jas, že na zemi jsem se na
ni nemohl vynadívát, doposlouchat se jí,
doobdivovat.

Krásná je má Matka.
Tak krásná, že i když jsem opustil nádheru nebes,
u ní jsem se cítil dobře, u ní jsem byl doma.
Vím – vždyť jsem Boží Syn – co je to být nesen
anděly, ale maminčině náručí se to nevyrovná,
věřte mi.

Od chvíle, co jsem znovu vystoupil k Otci, chyběla
mi.

A já jsem chyběl jí.
Proto přišla za mnou. S celou svou duší. S celým
svým tělem.
Nemohl jsem jinak. Muselo to tak být. Bylo to tak
správné.

V nebesích máte Matku, která vás sleduje svýma
očima.

V nebesích máte Matku, která vás miluje zplna
srdce.

Mělo by vás napadnout, že já své mamince nemohu
nic odmítnout.

Je to má maminka. S tělem i s duší.
Jeden s druhým jsme navěky spolu. Matka a Syn.
Navěky: Matka a Syn.“

**Z francouzského originálu
básníka Michela Quoista
přeložil Václav Renč.**

Alfred Volný, farář Jablunkov

světluška
svítíme ve tmě.

VEČERNÍ BĚH PRO SVĚTLUŠKU

10. 10. 2026

Městský les, Jablunkov

17:00 KAPELA
JEDEN CELEK

18:00 HROMADNÝ
START ZÁVODU

Startovné
Dospělí: 100 Kč
Děti: 50 Kč

Online registrace od 15. 9. - 9. 10. 2026

Účast na vlastní nebezpečí, podmínkou je čelovka
Občerstvení zajištěno.

TEATRY ŚLÓNSKA CIESZYŃSKIGO I ZAGŁYMBIO OSTRAWSKIGO

Historia teatru na Śląsku Cieszyńskim zaczęła się w drugiej połowie XIX wieku, kiedy teatr nie był jyn rozrywkom ale też manifestacją tożsamości i sposobem pielęgnowania łojcistego jynzyka i kultury. 20 grudnia 1852 roku w Cieszynie grupa miyscowych zapalców wystawiła komedijm „**Chłopi arystokraci**”. Dziś mogłoby się nóm zdać, że to jyn jedno przedstawienie, ale wtedy było to wydarzenie niemal symboliczne. Po rozpyrsi na Cieszyńskij Ziemi zabrzmiła literacko mowa ze sceny teatralnej. Tyn pyrsi zryw zasiał ziarno, z kierego potem wyrosła bogata tradycja teatralna. Prowadziwy rozkwit życia teatralnego nastąpił łod roków 80. XIX w. Trudno dziś w to uwierzyć, ale przed wybuchem I wojny światowej łorganizowano przeciętnie dwiema imprez teatralnych rocznie i wystawiano ponad dwiema sześćdziesiąt spektakli. Grano wsiyndy – w salach szkolnych, gospodach, domach ludowych i remizach. Publiczność uwielbiała jasełka, ale równie chętnie łoglondała komedie **Aleksandra Fredry** i sztuki **Władysława Anczyca**. Wielkóm popularnościom cieszyły się też sztuki nasich cieszyńskich autorów. Gwarowo sztuka „Iste roki” z 1907 roku **Ernesta Farnika** należała do nejwijnksich przebojów regionalnej sceny. Stanowiła artystyczny zapis łobyczajów, tradycji, łobrzyndów i życia codziennego podcieszyńskich dziedzin. Tyn spektakl był śpiewogróm idealnóm dla zespołów śpiwających i aktorów-amatorów. Utwór zyskał wielkóm popularność i wroz z dziełami **Jana Szuścika** („Pańszczorze czyli Wesele śląskie”, „Pani wójtowa”) czy **Walentego Krzyszczaka** („Grynia, herszt zbójników”, „Raubczycy spod Czantorii” i „Wesele cieszyńskie”) stał się pozycjóm łobowiązkowóm dlo cieszyńskich scen przez dziesiyniolecia.

Bracio Czesi zaczęli łorganizować własne przedstawienia w latach 70. XIX wieku, a z kóncem XIX wieku czeski ruch teatralny wyraźnie się łżywił. Wielkóm rolom łodegrały tu łorganizacje społeczne, taki jak: **Sokół**, **Zahrádka**, **Slezská Matice osvěty lidové** ci **Snaha**. Zasłużonymi autorami sztuk granych przez czeski zespół byli min. **Jan Loris** z Morávki, kierego napisał bardzo popularny dramat scyniczny „Zbojníci”. Akcja

dramatu nawiązuje do legend łó ślónskich zbójnikach i postaci Ondraszka. Loris stworzył klasycznóm tragedijm, ukazując kónflikt miyndzy umiłowaniem wolności a łobowińzującym prawym i tragicznym losym człowieka uwikłanego w tryby historii. Drugim wybitnym dramatyrgym i działaczym teatralnym był **Vojtěch Martínek**, kierego walcie przyczynił się do powstania profesjonalnego życia teatralnego w łOstrawie i Zagłymbiu łOstrawskim. Dóniż do teatru, kierego budzi czeski poczucie narodowe, podnosi moralnie i uszlachetnia artystycznie. Był współtwórcóm Narodowego Teatru Morawsko-Ślónskiego i pyrsim jego głównym dramaturgym w latach 1919–1923. Jednak nejwijnksim powodzinym cieszyły się sztuki **Františka Sokola-Tůmy**, kierego pochodził ze środkowych Czech ale zwińzoł się duchowo z regionym Valaśsko i Zagłymbim łOstrawskim. Wołoszczyna pozostała jego miłościóm i porym jego utworów zostało tam łosadzónych. Akcja inksich rozgrywała się w Regionie łOstrawskim, na ślónskich dziedzinach, ale przede wsieckim w łrodowisku łórnim, kierego postrzegł z silnie narodowoczeskiego punktu widzynio.

Jesi jednak mówimy łó teatrze zawodowym, to tu prym wiedli cieszyńscy Niemcy. W 1890 roku łodewrził swój moderny **Teatr Miyski w Biysku**, kierego naleził do nejmodernijsich teatrów w nasij czynsi Europy – posiadał aji elektryczne łóświetlani, co było wtedy prowadziwóm synsacyjóm. W 1910 roku łodewrzyto siumny **Teatr Niymiecki** w Cieszynie, a zainteresowani jego spektaklami w całym Ksiynstwie Cieszyńskim było tak wielki, że dwa roki pónij uruchomił specjalny cug teatralny dowońcy widzów z Frydku do Cieszyna. Po upadku Austro-Wyngier Teatr Biyski był jedynym zawodowym teatrem niymieckim w Polsce. W Cieszynie pyrsióm sztukym w jynzyku polskim na scenie cieszyńskigo Niymieckiego Teatru wystawiono 14 grudnia 1920 roku. Była to „Zemsta” Aleksandra Fredry w wykonaniu zespołu Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie. W Biysku działał też **Żydowski Kómitet Teatralny** łorganizujący wystympy teatrów dramatycznych i muzycznych w jynzyku jidysz. Do wybuchu II wojny światowej łodbyło się łedziemdziesiąt takich przedstawień. Dziynki tymu sceny teatralne Ślónska Cieszyńskigo były prowadziwie wielokulturowe – spotykały się na nich tradycje polski, czeski, niymiecki i żydowski. A mónrdzi ludzie czyrpali łnich uniwersalne, łóólnoludzki wartości duchowe, kierego poradzm łoncił ludzi roztomaitych narodów i regionów ponad politycznymi podziałami...

**Z łórolskim pozdrowiynim
Andrzej Suszka z Rupiny łod Fiedora**

TANEČNÍ VEČERY V TRISIA

S EWOU
TROSZOK
A
MICHALEM
KOZUBEM

ŽIVÁ
HUDBA

TŘI PÁTEČNÍ VEČERY PLNÉ HUDBY A TANCE

23. 10. 2026	Retro tancovačka – Zpátky v čase
27. 11. 2026	Americká jízda – Country & Line Dance
11. 12. 2026	Vánoční třpyt & Plesový večer

VŽDY
OD 18.00

Vstupenky je možné zakoupit online
na www.trisia.cz nebo na pokladně TRISIA

LINDA TEKELIOVÁ

ULTRA BĚŽKYNĚ

Je krásné, když se spojí vášeň s pomocí druhým a ultra běžkyně Linda Tekeliová je toho příkladem. Dokázala proměnit vlastní sportovní výkon na něco, co pomáhá těm, kteří jsou v pohybu limitováni svým handicapem. Založila nadační fond „NEZÁVODÍM-POMÁHÁM“. Účastní se maratonů a ultra maratonů v zahraničí i doma, běžela závody Crossing Switzerland, Eiger Ultra Trail, nebo B7 a každý závod je spojen se sbírkou. Ví, že to, co dělá, má smysl. Není pro ní důležité jít za výkonem a rekordem, ale dosáhnout cíle, jak v běhání, tak v pomáhání.

Jak jste se dostala k běhání a co Vás na něm baví nejvíc?

K běhání jsem se dostala před deseti lety, když jsem potřebovala vyběhat jednu velmi těžkou životní etapu, abych se nezbláznila. Tak jsem prostě vyběhla. Podotýkám, že jsem astmatik, takže ten začátek vypadal šíleně. Spíš to byla chůze než běh, a nějak tak jsem začala.

A to takhle běháte a všechno zvládáte i s astmatem a alergiemi?

Začátky byly kruté. Než jsem si na běh zvykla a pořádně rozdechala plíce, byl to masakr. Nadmořské výšky mi samozřejmě nedělají moc dobře ani po těch letech. Jakmile začnu stoupat, jsem úplně jako typický pejsek a jsem ráda, když už jdu zase dolů. Ale jinak to celkem zvládám.

Jste zakladatelkou Nadačního fondu NEZÁVODÍM-POMÁHÁM. Jak vlastně vznikl nápad propojit vášeň pro běhání s pomocí druhým?

Kdysi jsem byla ambasadorkou jedné sportovní značky a měla jsem být pořád aktivní, takže jsem běhala, chodila, ale covid tyto aktivity zastavil. Jelikož jsem byla neustále aktivní, vymyslela jsem si svůj první projekt. Rozhodla

jsem se, že v dubnu zdolám 50 tisíc výškových metrů. Vybrala jsem si děti, které chci podpořit, a oslovila firmy, které mi přišly vhodné. Domluvila jsem se s nimi, že když za ně vyšlapu třeba několik tisíc výškových metrů, přispějí na projekt například 5 000 korun. Nakonec jsem to zvládla úplně v pohodě. Naběhala jsem 820 kilometrů a vybrala 170 tisíc korun, které se rozdělily mezi sedm dětí. Takže takhle to celé začalo.

Nedávno jste běžela závod Crossing Switzerland. Jak se Vám běželo?

Začala jsem v neděli a do cíle jsem doběhla v pátek kolem druhé hodiny odpoledne. Na výkon jsem vůbec nešla. Na takové závody nastupuju vždycky s tím, že musím hlavně přežít a vejít se do časového limitu, abych úspěšně dokončila celý projekt a podpořila sbírku. Moje teta mi dělala support a právě ona mi někdy ve středu říká: „Lindi, ty jsi pátá v kategorii.“ A já na to: „Fakt? Tak to bych se asi měla přestat tak dlouho zdržovat na občerstvovačkách.“ Na občerstvovačkách na mě totiž čekalo moje štěně a budoucí běžecký parťák Dextr, takže jsem se tam vždycky trochu zdržela. Pak jsem si řekla, že je asi na čase ty pauzy trochu zkrátit. Nakonec jsem je opravdu omezila a doběhla jsem druhá ve své kategorii a pátá celkově v ženách.

Co bylo pro Vás na závodě nejtěžší?

Nebylo to úplně jednoduché. Posledních 30 kilometrů mi začala přestávat fungovat noha, ale hodně v tom hrála roli psychika. Začala jsem na trati řešit věci, které mě rozhodily. Jedna paní tam například celou dobu podváděla. A mně to přišlo hrozně nefér. Člověk jde na takový závod, kde bojuje sám se sebou, a jsou tam úseky, kde stačí špatně šlápnout a nemusíte se vrátit. O to víc mi vadilo, když někdo pravidla nedodržel. Do toho jsem zjistila, že moje štěně Dexter je bez mého vědomí v jiné skupině support týmu. To jsem psychicky moc nezvládala, protože jsem pro svůj klid potřebovala, aby byl právě s mojí tetou. Dexter ji vnímá jako moji náhradu a má ji moc rád. Kdo zná plemeno výmarského ohaře, tak ví, že jsou to velmi citliví pejsci a potřebují mít svého blízkého člověka u sebe. Takže když jsem věděla, že je někde jinde, než jsem potřebovala, začalo se mi to všechno postupně sčítat. Už jsem pak skoro nedošlápla na levou nohu. Věděla jsem, že mám dost času na limit závodu, tak jsem říkala, že buď se nějak do toho limitu doplazím, nebo úplně brutálně využiju adrenalin a začnu sprintovat, abych byla co nejrychleji v cíli. Věřila jsem, že až doběhnu, tak se to nějak spraví. Nakonec jsem zvolila druhou variantu. Zatla jsem zuby a opravdu jsem sprintovala do cíle. Přiběhla jsem, chytla Dexter a v tu chvíli noha opravdu povolila.

Jak se na ultramaraton připravujete?

Já raději ani nikomu neříkám, jak se před závody připravuju, protože předtím, než vyběhnu, je strašně hodně práce kolem nadace. Aby se sbírka dostala mezi lidi a aby o ní lidé věděli, nezbyvá mi pak moc času na samotný

trénink. Do toho jsem si těsně před závodem koupila toho svého lumpa Dextera, takže se všechno úplně změnilo. Jezdila jsem s ním v kočáru pro psy, běhala jsem po asfaltce na Lysou, protože on kvůli kloubům samozřejmě zatím nesmí ani běhat ani chodit moc kilometrů. Takže jsem běhala s ním, on se chvíli prošel a zbytek jsem ho tlačila do kopců. Jinak hodně posiluju hlavu. Fyzicky jsem na tom ve svém věku asi dobře, ale když nebudu mít silnou hlavu a moje hlava mi řekne: „Lindi, sedni si tady a dál už nepůjdeš,“ tak můžu mít fyzickou, jakou chci, ale hlava mě dál nepustí. Takže hlavu hodně trénuju. Několik hodin třeba běžím na pásu, koukám do bílé zdi a do uší mi hraje pořád jedna písnička. V tom jsem asi trochu specifická, mám opravdu dost neobvyklé a náročné tréninky.

Kdo je pro Vás největší podporou?

Určitě můj manžel, teta a samozřejmě moji dva kluci, Dany, kterému je 22, a Domi, kterému je 21. Volají mi z domova, když jsem na trati, a říkají: „Mami, už to máš kousek!“ Já mám přitom před sebou ještě 350 kilometrů, ale podle nich už to mám kousek. (smích) A to je právě ono, je to strašně krásné a motivující. Mám kolem sebe také úžasné kamarády a kamarádky, kteří mě sledují a podporují. Máme WhatsAppové skupiny a během závodu se tam přidávají videa, na kterých mě podporuje rodina, nejbližší přátelé i partneři jednotlivých projektů. Já sama během závodu upřímně vůbec nevím, co se tam mě děje. Manžel natáčí videa a dává je do skupiny, kamarádka zase všechno sdílí na FB a Instagram, aby to tam žilo a aby se o sbírce dozvědělo co nejvíc lidí. Je to pro mě obrovská podpora. Vím, že v tom nejsem sama, a právě to mi v těch nejtěžších chvílích dává sílu pokračovat.

Kdo je pro vás inspirací nebo koho obdivujete?

Kilian Jornet. Toho jsem dokonce potkala osobně a mám s ním i fotku z Eiger Ultra Trail. Běžela jsem tam s Markem Svobodou, partákem z Brna. My jsme běželi 270 kilometrů ve dvojici, Kilian měl nějakou kratší trasu a potkali

jsme se v cíli. Je to excelentní sportovec a zároveň nesku-
tečně skromný člověk. A právě takových lidí si fakt
vážím. Já vlastně raději běhám v zahraničí než tady. Když
totiž běžím někde u nás, mám pocit, že se ode mě automa-
ticky očekává nějaký výsledek. A to já vůbec neřeším. Já
nezávodím kvůli výsledku, já běhám proto, abych pomá-
hala. Neřeším, která jsem. Když to nakonec cinkne, je to
samozřejmě příjemný bonus, ale není to pro mě to hlavní.
Mezi elitními běžci to někdy není úplně jednoduché. Já to
dělám srdcem a na pohodu. Nikdy jsem vlastně o sobě
netvrdila, že jsem nějaká extra běžkyně. Já spíš vlastně
cupitám. Ale vždycky se najdou rýpalové, kteří do mě
jedou bomby. Naštěstí je jich tak maximálně pět procent.
Těch zbylých 95 procent jsou fakt úžasní lidé. A právě ti
mě motivují a utvrzují v tom, že to, co dělám, má smysl.

Co vás vedlo k tomu jít Crossing Switzerland?

Vlastně těch 400 kilometrů následovalo až po tom, co
jsme minulý rok běželi s partákem Markem každý 700
kilometrů s převýšením 50 000 metrů přes švýcarské
Alpy. Tím vlastně začínala celá sbírka 700 km naděje.
Vznikla proto, abychom vybrali finance na dva životně
důležité přístroje – jeden pro děti po těžkých úrazech a
druhý na výrobu léku na rakovinu krve v České republice.
Chtěli jsme vybrat sedm milionů, takže jsme si říkali, že to
musí být něco zajímavého. A tak jsme se rozhodli uběh-
nout 700 kilometrů s převýšením 50 000 metrů. Byl to
masakr, ale podařilo se nám vybrat peníze na první

přístroj. Zbýval tedy ještě ten druhý. Rozhodli jsme se
proto v nadačním fondu, že v tom budu pokračovat i letos.
Nejdřív jsem běžela 270 kilometrů v Itálii kolem jezera
Como a potom jsem pokračovala právě těmi 400 kilomet-
ry přes Švýcarsko.

Pár týdnů po Švýcarsku jste běžela Beskydskou 7. Nebylo to náročné?

Ty závody šly poměrně rychle za sebou. Po těch 400 kilo-
metrech ve Švýcarsku jsem ještě chtěla pokračovat ve
sbírce, a tak jsem se rozhodla, že zkusím Beskydskou 7.
Nešla jsem do toho ale v žádném závodním módu. Říkala
jsem si, že poběžím úplně pomalu, budu poslouchat tělo a
uvidím, co to udělá. Po závodě ve Švýcarsku jsem ale měla
nohy plné puchýřů a otlaků a celkově moje tělo nebylo
zregenerované. Takže už když jsem na B7 vyběhla, nevě-
děla jsem, jak mám nohy pokládat. Do toho nám krásně
pršelo, takže ty nohy dostaly opět zabrat. Nicméně bouř-
ky, déšť ani jiné extrémy mi nevadí. Díky Beskydské 7 se
nakonec podařilo do sbírky vybrat dalších 170 tisíc
korun. Takže i když jsem běžela úplně na pohodu, mělo to
pro sbírku velký smysl. A pak se to stejně trochu zvrtilo. Na
trase jsem potkala kamaráda. Byli jsme zrovna na posled-
ním kopci na Javorníku a on mi říká: „LINDI, TO STIHNE-
ME POD 19 HODIN!“ A já mu říkám: „Mně je úplně jedno,
jestli tam budu v 18:50, nebo v 19:05. Celou dobu se šet-
řím a na posledním kopci zarvu a pak budu zničená.“ On
utíkal a já jsem si za ním v klidu pinkala. No a potom jsme
se blížili k cíli, kde byly tabule, na kterých je napsáno,
kolik metrů zbývá do cíle. Když jsem viděla 700 metrů,
potom 600 metrů a že mi zbývají tři a půl minuty do 19
hodin, řekla jsem si, že se teda hecnu. Začala jsem sprinto-
vat do cíle a nakonec jsem to stihla v čase 18:58.

Co plánujete příští rok?

Já se přiznám, že chci víc než 700 kilometrů. Rozhodla
jsem se, že chci zvládnout 1000 kilometrů, než mi bude
50. Pak jsem si říkala, že už se uklidním. Jenže masér mi
řekl: „Proč bys to dělala, když ti to jde? Věk tě přece neza-
staví.“ A vlastně má pravdu. Když to zvládnou, proč bych si
měla říct: „Tak, to stačilo, tohle byla moje poslední meta.“
Takže už jsem slyšela o závodě na 2000 kilometrů a v
hlavě mám spoustu dalších projektů.

Jak to vlastně funguje? Vy běžíte a za každý kilometr dostáváte peníze?

Ne, takhle to úplně nemáme. Už jsme dokonce vytvořili i
aplikaci, ale ještě není úplně doladěná. Na iPhoneu už se dá
stáhnout aplikace „Nezávodím-Pomáhám“. Člověk si tam
vybere, jestli chce běhat, jezdit na kole nebo třeba bruslit,
a když aktivitu dokončí, aplikace mu nabídne, že za zdola-
né kilometry může přispět na sbírku. Třeba po pěti kilo-
metrech darovat pět korun. A vybere si, na jaký projekt
chce přispět.

Když běžím já, je to trochu jinak. Samozřejmě máme taky nějaké partnery, kteří přispívají, ale hlavně se snažíme zapojit další lidi. Já běžím a Klárka se stará o sociální síť. Já pak přímo z trati lidem vysvětluju, že i když třeba sedí doma na gauči, ty kilometry odběhnu za ně já a oni můžou přispět aspoň jednou korunou. Vždycky je také prosím, ať se jdou třeba projít nebo proběhnout a svoje zdolané kilometry přemění na finance a pošlou na sbírku. Už jsme tak vybrali přes milion korun a jen na Beskydské 7 se podařilo vybrat 170 tisíc. Já bych byla ráda, i kdybych vybrala deset tisíc, takže to, kolik se nakonec podařilo vybrat, bylo opravdu úžasné.

Co Vás nakopne, když už nemůžete?

Když já můžu, tak zkusím pomoci těm, kteří nemůžou. A právě to mě drží na trati. Kolikrát si říkám, jestli mi to vůbec stojí za to, že se tak někdy ničím. A pak mi začnou v hlavě běžet myšlenky na to, co by nemocní lidé dali za jeden jediný krok. Tak si řeknu: „Co tady fňukáš, ty rozmazlená děvcho?“ Začnu si sama sobě nadávat a zase lezu dál. Tohle mě žene dopředu. Vím, že někdo by dal cokoliv za moje kroky, aby se mohl zvednout z lůžka, a já si tady stěžuju, že se mi nechce. Pak si říkám, že vlastně nemám důvod fňukat. Taký můj muž má nařízeno, že mi má něco říct, když ví, že mám krizi a nechce se mi jít dál. Jen on s tím má trochu problém. Ale mě to opravdu nakopne a já zase lezu dál. Co to je, si ale raději nechám pro sebe. *smích*

Co si s sebou berete na běh, co je pro Vás nejdůležitější mít u sebe, máte nějaký talisman?

Vždycky mám na krku andílka. Mám taky náušnice, které mi koupily moje kamarádky, a ty mám moc ráda. Mám na sobě věci, které mám hluboko v srdci. Jinak samozřejmě беру povinnou výbavu. Já mám ale ještě jednu věc, která mi hodně pomáhá. Mám svoje kluky, kteří jsou pro mě důležití, vytetované jako vlky. Když pak běžím a dostanu se do nějakého náročného terénu, opírám se o hůlky a říkám si: „Kluci, nebojte, já zpomalím, já se vám vrátím.“ Já si s nimi fakt povídám. Možná to zní zvláště, ale mně to opravdu pomáhá.

Neztratila jste se někdy?

Úplně ztratit jsem se naštěstí neztratila, ale párkrát jsem se dostala do situace, kdy jsem vůbec nevěděla, kudy mám pokračovat. Třeba v květnu jsem běžela závod s manželem, který nebyl značený. Měli jsme sice v hodinkách mapu, ale někdy se navigace sekne, nebo jsou cesty nad sebou a člověk pak neví, která je ta správná. Tak jsme několikrát odběhli špatně a nakonec z toho bylo asi 20 kilometrů navíc. Proto mám raději závody, kde jsou trasy značené. Jenže na jednom závodě to bylo úplně jinak. Vybíhala jsem, když bylo 35 stupňů, a během závodu se z ničeho nic úplně změnilo počasí. Přišla bouřka, začalo pršet a

**nezávodím
pomáhám**

dokonce sněžilo. Byla jsem na vrcholu, všude kolem mlha a kvůli počasí odletěly i fáborky, podle kterých byla trasa značená. Navíc přestala fungovat veškerá technika, takže mi nefungovaly ani hodinky a já najednou neměla podle čeho poznat, kudy mám jít. V tu chvíli jsem si opravdu říkala, že se snad ani nevrátím domů. Dokonce jsem nahrávala klukům do mobilu vzkaz, že se s nimi loučím a že kdybych to nezvládla, budu je opatrovat shora. Říkala jsem jim, že to asi úplně nevyšlo, ale že si to i tak užívám. Nakonec jsem to zvládla a vzkazy jsem smazala. Ale tam jsem opravdu vůbec nevěděla, kam jdu ani jestli se dokážu vrátit.

Chodíte jen sama, nebo i s ostatními lidmi?

Ve spolupráci s BrainMarketem děláme jednou za měsíc motivační výslapy, kde se může přidat úplně každý. BrainMarket nám v tom opravdu moc pomáhá, dávají mi tyčinky a proteinové nápoje pro účastníky jako dárečky. Beru to jako velký úspěch, protože BrainMarket považuju za jednu z nejlepších firem na výživu. Více informací o výslapech najdete na mém Instagramu @linda.tekeliova nebo na Facebooku Linda Tekeliova.

Děkujeme za rozhovor a přejeme hodně dalších šťastných zdolaných kilometrů.

Zuzana Andreevová

DIVADELNÍ PODVEČERY NA RADNICI

POWTÓRKA Z CZERWONEGO KAPTURKA

Autor: Andrzej Stalony-Dobrzański

Reżyseria i scenografia: Janusz Ondraszek

Muzyka: Andrzej Macoszek

OBSADA:

Czerwony Kapturek – Agata Szotkowska

Babcia – Irena Filipek

Gajowy – Janusz Ondraszek

Duży Wilk – Janusz Kaczmarek

Mały Wilk – Jakub Kluz

Ptāk Bezimienny – Marian Szotkowski

Kogut – Czesław Branny

Kwoka – Renata Konstankiewicz

Nioska – Urszula Drobek

Suflerzy: Jolanta Zemene, Lucyna Macura

Światło: Mariusz Czader

Teatr im. Jerzego Cienciaty w Wędrynie

Jablunkov

JACKi
Jablunkovské centrum
kultury a informací

Fundacja
POMOC POLAKOM
NA WSCHODZIE
im. Jana Olszewskiego

„Zadanie współfinansowane
ze środków Kancelarii Senatusu.”

25. října 2026 od 17:00
Sál radnice Jablunkov

Předprodej: Dospělí: 100,- Senioři: 80,- Děti do 15 let: 50,-
Na místě: Dospělí: 200,- Senioři: 150,- Děti do 15 let: 100,-

smsticket

LITERÁRNÍ PODZIM

Sál radnice Jablunkov

7.10. VLASTIMIL
17:00 CIESAR

Sikorovi z fojtství v 17. a 18. století

14.10. PETR
17:00 SAGITARIUS

Povídání o Trujkuntu s autorem
detektivní série

21.10. VERONIKA
17:00 MARTINKOVÁ

Povídání s autorkou detektivních
příběhů

Dobrovolné vstupné

Foto archiv: Wydawnictwo Beskidy

IRENA TACINA

„U NAS - PO NASZIMU“

Dedykacja: Moim wnukom i prawnukom, by nigdy nie zapomnieli o naszej mowie ojczystej.

Jesteśmy wdzięczni, że są na Zaolziu autorzy, którzy piszą i wydają książki w języku „po naszymu“. Według pani Ireny Tacina zależy na nas samych, czy nadal będziemy krzawić ten język, który od kołyski słyszymy tutaj, w naszych Beskidach. Pani Irena Tacina urodziła się w Jabłonkowie a większość życia przeżyła w Nawsiu. Choć jak sama mówi, zdrowie jej już tyle nie służy, postanowiła swoje wiersze i opowiadania zwieńczyć wydając już drugą z kolei książkę. „U nas - Po naszymu“ to właśnie z jej życia przygody i opowiadania związane z naszym miastem i

okolicznymi wioskami. Miło nam zaznajomić czytelników z książeczką pisaną w tutejszej gwarze.

Czy „U nas - Po naszymu“ jest Pani pierwsza wydana książka?

Pierwszą książkę wydałam przed siedmiu laty. Wtedy spotkałam się z panem profesorem Danielem Kadłubcem, który popatrzył na ostatnią stronicę książki i mówi: „Jej, tako młodo dziełucha, tóż to jeszcze napisze jednóm ksióńżce“. I spełniło się. Wcale tego nie planowałam, tak jakoś się złożyło. Ja przede wszystkim piszę do biuletynów, do jabłonkowskiego „Jabka“ a w Nawsiu do „Návsíčka“.

Jak zaczęło się Pani pisanie, czy zajmowała się Pani pracą pisarską już w młodości?

Kiedy zdawałam maturę z języka rosyjskiego, napisałam pracę maturalną „Moj gorod“. Pani profesor Siwa poprosiła mnie przeczytać tę pracę przed klasą. Wtedy pomyślałam, że chyba mam smykałkę do pisania, ale nie zaczęłam pisać zaraz. Była tu budowa domu, były dzieci i praca. Były i inne zainteresowania, w Klubie Kobiet w Nawsiu, w chórze Melodia, teatr amatorski, spektakle szkolne. Zaczęłam więc pisać dopiero na emeryturze.

Dlaczego wybrała Pani język „po naszymu“?

U nas w domu mówiło się „po naszymu“ i choć uczyłam w polskiej szkole, gdzie mówiłam przede wszystkim po polsku, to w swej mowie, w swych opowiadaniach i wierszach preferuję naszą gwarę. Trzeba zachowywać to, co jest nasze, a jeśli sami będziemy krzawić ten język, to może się on utrzymać. Piszę o mojej mamie, sąsiadach, stareczce, którzy mówili gwarą. Dlatego moje książki też pisane są gwarą. Jest w tym i moja miłość do tego naszego kraju i zauważam, że w tych czasach znów więcej nawiązuje się do kultury naszych przodków. Moje książki i inne pisane naszą gwarą czytają nawet ci, co nie mieli języka polskiego w szkole.

Pisze Pani opowiadania o czasach dzieciństwa, młodości?

Piszę przeważnie moje wspomnienia. Wszystkie są krótkie, jak w „Jabku“, czy w „Návsíčku“. Tytuł „U nas - Po naszymu“ odpowiada temu, co książka

zawiera. Składa się z trzech części. Pierwsza część „W mieście Jabłónkowie” to wspomnienia z dzieciństwa i młodości, jak „Boží Ciało”, „Jarmak w Jabłónkowie”, „Berousek”, opowiadania przede wszystkim o Jabłónkowie. Drugą część nazwałam: „Na dziedzinie fajnie”. Urodziłam się na Łazach, ale mieszkaliśmy blisko rynku, w mieszkaniu, które zostało w 1979 roku zburzone. Kiedy wyszłam za mąż, przeprowadziłam się do Nawsia i stąd pochodzą moje opowiadania. Trzecia część „Marne, stało się” to przygody z życia wzięte, z tego, co opowiadano sobie między ludźmi w mieście i na wsi. Użyłam tam słowa, którym już mało kto rozumie a dzięki opowiadaniom czytelnicy mogą się z nimi znów zapoznać. Np. „zowitka” - niezamężna ciężarna kobieta, „fuła” - starodawne jadlo z mąki całoziaarnistej i mleka. Niekiedy zrobimy sobie nawet w domu te stare jadła, które kiedyś się gotowało.

Kto zrobił ilustracje do książki?

Ilustracje do książki narysowała pani Zuzka Karpecka a okładka, to praca graficzna Jakuba Mrózka. W książce są i wiersze, tak samo, jak w pierwszej mojej książce: „Nasz kraj”. Ilustracje do pierwszej książki narysowała pani Blanka Suszka. Wydana była w wydawnictwie Proprint w Czeskim Cieszynie. Druga książka w wydawnictwie Beskydy.

Jak wspomina Pani na czasy swej pracy w podstawówce w Jabłónkowie?

Ukończyłam gimnazjum i dwuletnią szkołę pedagogiczną. W jabłónkowskiej szkole byłam jakiś czas jako nauczycielka na zastępstwo. Potem potrzebowali sekretarki, bo szkoła się rozrastała a kiedy było już 21 klas, szkoła mogła przyjąć sekretarkę na pół etatu. Po dalszej przerwie, kiedy byłam na urlopie macierzyńskim, dyrekcja zaproponowała mi pracę szczepowej Pioniera. Do szczepu należała szkoła jabłónkowska i okoliczne małoklasówki. To już była praca na pełny etat. Było dużo ciekawych zajęć, obozów, również obozy wymienne w Polsce w Tarnowskich Górach i w Niemczech w Bad Schmiedebergu. Piszę o tym w jednym z opowiadań. Potem dyrektor szkoły w Bukowcu pani Walkowa powierzyła mi elokowaną klasę w Piosku. To były najstarsze dzieci szkoły, czwarta klasa. Nauczycielką bukowickiej szkoły byłam aż do emerytury. Po latach uczennice tej klasy odwiedziły mnie w moim domu i było bardzo miło wspominać na tamte czasy. O tym spotkaniu też piszę w mojej książce.

Jakie przesłanie chciałaby Pani przekazać naszym czytelnikom?

Takie samo, jak w dedykacji mojej książki: aby nie zapomnieli swej mowy ojczystej.

Dziękuję władzom miasta Jabłónkova za przyjęcie oraz wsparcie w wydaniu książki.

Dziękujemy pani Irenie Tacina za wywiad i życzymy jeszcze dużo inspiracji pisarskich. Książkę „U nas - Po naszymu” można kupić w naszym sklepiku w JACKi. Serdecznie zapraszamy.

Irena Jurgová

KOUZELNÝ DEN

FESTIVAL JABLUNKOV

18. 10. 2026 | 10:00 – 17:00

SÁL RADNICE | DUKELSKÁ 144 | JABLUNKOV

Muži vs Ženy

**PŘEDNÁŠKY, ROZHOVORY, WORKSHOPY, ZDRAVÝ ŽIVOTNÍ
STYL, OSOBNÍ ROZVOJ, PORADENSTVÍ, DĚTSKÁ ZÓNA,
PRODEJNÍ VÝSTAVA LOKÁLNÍCH TVŮRČŮ**

- 10:00 – PŘEDNÁŠKA – Neviditelná chemie: Vůně, které milujeme
- 11:00 – ROZHOVOR – O partnerských vztazích pohledem muže a ženy
- 12:00 – PŘÍBĚH – Jak jsem přežil vlastní zástavu srdce
- 13:00 – PŘEDNÁŠKA – Základy zdravého stravování
- 14:00 – WORKSHOP – Inhalační tyčinka pro dobrou náladu (100,- / ks)
- 15:00 – WORKSHOP – Výroba partnerského náramku (100,- / ks)
- 16:00 – SOUTĚŽ – Muži vs. Ženy: Mužský a ženský svět

Souboj pohledů s nadhledem

POZVÁNKA NA PŘEDSTAVENÍ

PŘÍPAD ZTRACENÉHO ELEKTROKOLA

Interaktivní detektivní komedie spojená s přednáškou o bezpečnosti v dopravě.

V hlavních rolích
Dana Batulková,
Jan Čenský
a Jiří Štědrň

VSTUP ZDARMA

Kde: **Sál radnice Jablunkov** Kdy: **27. 10. 2026** Čas: **16:00 hod.**

Financováno z fondu zábrany škod Česká kancelář pojistitelů

Rezervace na email: kino@jackijablunkov.cz
nebo tel.: 558 358 013

BUBU SHOW A TAJEMSTVÍ LAMPIÓNŮ

30. ŘÍJNA 2026
17:00 HOD.
SÁL RADNICE JABLUNKOV

BUBU SHOW S LENOU

MALOVÁNÍ NA OBLIČEJ

LAMPIÓNOVÝ PRŮVOD JABLUNKOVEM OD 19:00 HODIN (VLASTNÍ LAMPIÓNY)

Bubu show je strašidelně zábavná jízda plná písniček, bubáckého řádění a veselých úkolů, které zvládnou splnit jen ta nejodvážnější strašidla.

RODINNÉ VSTUPNÉ - 1 DOSPĚLÝ A 1 DÍTĚ - 50 Kč

24. 31. ŘÍJNA 2026

**TÝDEN
TURISTICKÝCH
INFORMAČNÍCH
CENTER**

Pořádá v návaznosti
na Světový den pro rozvoj informací
Asociace turistických informačních center ČR
a turistické informační centrum

**„Poznávání Jablunkova“
24.-31.10.2026**

JACKi
Jablunkovské centrum
kultury a informací

JACKi
Jablunkovské centrum
kultury a informací

24. 31. ŘÍJNA 2026

**TÝDEN
TURISTICKÝCH
INFORMAČNÍCH
CENTER**

A.T.I.C.
ČESKÉ REPUBLIKY

**„Poznávání Jablunkova“
24.-31.10.2026**

Sbírejte razítka a po splnění cílů obdržíte malou
odměnu v JACKi Jablunkov, Dukelská 144

Navíc pro 3 vylosované čeká větší překvapení

1. Muzeum Trojmezí

2. Muzeum Bible
před vchodem

3. Klášter Alžbětinek - naučná tabule

4. Informační
centrum

5. Sanatorium
recepce

6. Židovský hřbitov - brána

POVÍDÁNÍ O TRUJKUNTU

S AUTOREM DETEKTIVNÍ SÉRIE

PETREM SAGITARIEM

PŘEDSTAVENÍ A ČTENÍ VYBRANÝCH PASÁŽÍ
Z NOVÉHO ROMÁNU

„Samet“

14. 10.
2026

SÁL RADNICE
JABLUNKOV

17:00
HOD.

VÝJEZDNÍ PROJEKCE KINA MÍR V ALZHEIMER HOME JABLUNKOV 15.10.2026 v 9:00 hod.

FILMOVÝ ZÁŽITEK PŘIJÍŽDÍ ZA VÁMI

S výjezdním kinem přijíždíme přímo za seniory a klienty domovů, kteří se nemohou vydat do běžného kina. Promítáme například v Alzheimer Home, Senior Home a dalších zařízeních pro seniory a osoby se sníženou možností pohybu.

Protože kino nemusí být jen místem,
kam se chodí – může přijet i za vámi.

TAJEMNO A DUCHAŘINA V ČESKOSLOVENSKÉM FILMU

24. října 2026 / 17:00 hod.

PŘEDNÁŠKA

**MILANA ZACHY
KUČERY**

**CELÝ PROGRAM NABÍZÍ UKÁZKY, ZAJÍMAVOSTI I LEHCE
STRAŠIDELNOU ATMOSFÉRU STARÝCH KLASIK.**

Sál radnice Jablunkov

POJĎTE SE TROCHU BÁT – ČERNOBÍLE ZEJMÉNA.

SPORTOVNÍ, KULTURNÍ A LITERÁRNÍ AKCE V ZÁŘÍ

JABKOVÝ DEN

ZÁBAVA, PREZENTACE SOCIÁLNÍCH
SLUŽEB, MOŠTOVÁNÍ

LISTOVÁNÍ S LUKÁŠEM HEJLÍKEM

ČTENÍ Z KNIHY BLÍZCÍ

KOLOVANÁ

DĚTSKÉ ZÁVODY NA KOLECH A
ODRÁŽEDLECH

JABLUNKOVSKÝ BIKE AND RUN

72 ZÁVODNÍKŮ NA HORSKÝCH
KOLECH A BĚŽCŮ

KLUBÍK PRO RODIČE S DĚTMI

ZÁBAVNÉ DOPOLEDNE PRO DĚTI
DO 6 LET V KNIHOVNĚ

DĚKUJEME ZA VAŠI PŘÍZEŇ

KALENDÁRIUM AKCÍ Jablunkov a okolí

ŘÍJEN

2026

3. 10. 2026 / 16:00 hod.

**POHÁDKOVÁ SOBOTA - DIVADÉLKO PRO DĚTI
O CHYTRÉ KOBLÍŽCE A VELIKÉ ŘEPĚ**

Jablunkov, sál radnice Jablunkov

Pořádá: JACKi

3. 10. 2026 / 12:00 hod.

PODZIMNÍ JARMARK

Trh domácích zvířat

Dolní Lomná, při Lomňanském muzeu

Pořádá: Obec Dolní Lomná a ASZ Těšínské Slezsko

7. 10. 2026 / 17:00 hod.

LITERÁRNÍ PODZIM

**Vlastimil Ciesar - Sikorovi z fojtství - kapitoly z dějin
jablunkovska**

Pořádá: JACKi - knihovna

10. 10. 2026 / 10:00 hod.

JAKUBČOVICKÉ ŠANCE

Historická přednáška, rezervace: nc@gotic.cz

Mosty u Jablunkova, Návštěvníké centrum opevnění šance

Pořádá: GOTIC

10. 10. 2026 / 17:00 hod.

VEČERNÍ BĚH PRO SVĚTLUŠKU s Lindou Tekeliovou

Doprovodný program kapela Jeden Celek

Jablunkov, Městský les

Pořádá: JACKi

14. 10. 2026 / 17:00 hod.

LITERÁRNÍ PODZIM

**Petr Sagitarius - Povídání o Trujkuntu s autorem detektivní
série**

Pořádá: JACKi - Knihovna

17. a 18. 10. 2026

POUŤ SV. HEDVIKY

Mosty u Jablunkova

Pořádá: Obec Mosty u Jablunkova

18. 10. 2026 / 10:00 hod.

KOUZELNÝ DEN - FESTIVAL JABLUNKOV

„Muži vs. Ženy“ aneb souboj pohledů s nadhledem

Jablunkov, sál radnice Jablunkov

Pořádá: Kouzelný den a JACKi

21. 10. 2026 / 17:00 hod.

LITERÁRNÍ PODZIM

**Veronika Martinková - Povídání s autorkou detektivních
příběhů**

Pořádá: JACKi - Knihovna

24. - 31. 10. 2026

TÝDEN TIC

POZNÁVÁME JABLUNKOV - razítková soutěž

Jablunkov

Pořádá: JACKi

25. 10. 2026 / 17:00 hod.

DIVADELNÍ PODVEČERY NA RADNICI

POWTÓRKA Z CZERWONEGO KAPTURKA

Divadlo-Teatr im. Jerzego Cienciaty w Wędryni

Sál radnice Jablunkov, Pořádá: JACKi,

30. 10. 2026 / 18:00 hod.

HUDEBNÍ VEČER: PETR TUROŇ A HOSTÉ

Mosty u Jablunkova, Místní knihovna

Vstupné: 100 Kč, předprodej vstupenek v Knihovně nebo IC

Pořádá: GOTIC

30. 10. 2026 / 17:00 hod.

BUBU SHOW A TAJEMSTVÍ LAMPIÓNŮ

Bubu show s Lenou, malování na obličej, lampiónový průvod
Jablunkov, sál radnice Jablunkov

Pořádá: JACKi

31. 10. 2026 / 16:00 hod.

HALLOWEENSKÁ PÁRTY

Strašidelně zábavné halloweenské odpoledne pro děti i rodiče

Rezervace: 739 433 266

Kulturní dům Dolní Mosty, Pořádá: GOTIC

JACKi ZPRAVODAJ - periodický tisk územního samosprávného celku města Jablunkov. Adresa vydavatele: Jablunkovské centrum kultury a informací, p. o., Mariánské náměstí 1, 739 91 Jablunkov, IČ 47999764. Vychází měsíčně pod ev. č.: MK ČR E 23799 v nákladu 2100 ks. Místo vydání: JACKi Jablunkov. Odpovědná osoba: Mgr. Gabriela Niedoba, ředitelka JACKi. Příjem inzerce e-mail: jacki@jackijablunkov.cz, tel: 558 358 013; redakce si vyhrazuje právo na krácení a úpravu textů. Tisk KLEINWÄCHTER holding s.r.o., Čajkovského 1511, 738 02 Frýdek-Místek.